

PILKE
SALO

SUPER- LUOKKA

SETVIJÄ-
KERHON
SALAKOKOUS

KUVITUS:
EMMI
JORMALAINEN

KARISTO

Teksti © Pilke Salo ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Kuvitus © Emmi Jormalainen

Ulkoasu ja taitto Kalle Aarikka, Keski-Suomen Sivu Oy

ISBN 978-951-1-38996-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

Oma luokka on tärkeä. Kaikki sen tietävät. Keiden muiden kuin luokkakavereiden ja opettajan kanssa sitä tulee vietettyä aikaa joka päivä? Monta tuntia. Vuosikausia. Paitsi tietysti oman perheen. Mutta joskus tuntuu, että luokka on perhettä merkityksellisempi. Sohvin mielestä ainakin.

Perhe on ja pysyy, eikä kotona yleensä tapahdu mitään ihmeellistä. Joskus vanhemmat onnistuvat yllättämään ja ilmoittavat, että tänään ei käydä lähikaupassa. Vaan autolla isossa marketissa ja kasataan ostoskärryt kukkuroilleen vessapaperia ja pesuaineiden säästöpakkauksia ja kaapit täyteen kuivamuonaa. Eikä osteta edamia. Ostetaan tarjouksessa oleva viiden kilon kermajuusto. Vautsi.

Sohvin luokassa taas tapahtuu joka päivä jotain erikoista. Mutta luokka ei olekaan ihan tavallinen. Siellä pätee omat lait. Se mikä jossain muualla olisi satua tai leikkiä, voi Sohvin luokassa olla totta.

Kaikilla Sohvin luokkakavereilla on nimittäin jokin taito. Ja nyt ei puhuta mistään kielen rullaa-

misesta, vaan oikeista superkyvyistä. Kuten että pystyy murtautumaan minkä tahansa esteen läpi tiirikoimalla lukon tai aavistamalla salasanan. Tai muuttumaan näkymättömäksi. Liikkumaan ajassa, lukemaan ajatuksia tai leipomaan niin hyviä kuppikakkuja, että saa kenet tahansa tekemään miltei mitä tahansa.

Kaikki osaavat jotain mieletöntä. Kaikki.

Paitsi Sohvi. Perus-Sohvi.

Kerran Sohvi kuvitteli, että pystyi vastaanottamaan tuoreimmat uutiset suoraan päänsä sisään. Kunnes tajusi, että naapuriparvekkeella oli radio päällä. Ei siitä sen enempää.

Sohvi on maailman tavallisin lapsi, joka käy maailman epätavallisinta luokkaa. Superluokkaa.

1.

Puhtmuurin koulun opettaja Assi Ranne ryskytti opettajanpöydän vetolaatikot auki ja purki niiden sisällön lattialle. Mutta ei löytänyt etsimäänsä. Seuraavaksi hän ravisteli reppunsa sisällön maahan niin että kiharapehko tutisi.

Assin hapsuinen olemus kuvasti hänen hajamielisyyttään, nyt erityisen pontevasti. Normaalisti hänellä oli aina joko neuletakin saumat esillä tai silmälasit nenällä väärin päin, mutta tänään ne olivat molemmat yhtä aikaa nurin kurin.

Opettaja ei ehtinyt huomata, etteivät superluokan oppilaat keskittyneet matikan tehtäviin, vaan katselivat hänen sähellystään kuin jonkinlaista esitystä.

Sohvi seurasi, kuinka repun uumeniin unohtunut, nahistunut eväsnauris lähti vierimään kohti hänen pulpettiaan. Luokan yhteinen lemmikki, ikkunalaudalla terraariossa asustava kummitussirkka Mozart, näytti myös tarkkailevan tapahtumia.

Sohvin vieressä istuva Hymy yritti tavoittaa opettajan huomion. Sohvi vilkaisi Hymyn takana istuvaa Fadia, ja yhdessä he nauroivat Hymyn

hymymäisyydelle. Hymylle ei riittänyt tavallinen viittaaminen, vaan hän kurkotteli kohti kattoa, heilutti ja nyki kädellään, niin että oli vähällä lähteä lentoon.

Mutta Assi ei nähnyt eikä kuullut. Hän kumosi paperiroskiksen nurin ja eteni sitten myrskyn lailla kohti seuraavaa kohdetta.

Yhtäkkiä ilman halki lensi nauris ja kapsahti opettajaa selkään. Tornado pysähtyi siihen paikkaan. Assi kääntyi ja katsoi oppilaita kuin olisi vasta muistanut heidän olemassaolonsa.

– Mikäs se oli? Assi kysyi kummissaan ja hie-raisi selkäänsä.

– Nauris, Hymy vastasi reippaasti, mutta jätti kertomatta, että oli itse sen heittänyt.

Pienen hetken Assi näytti siltä, ettei kyennyt mitenkään käsittämään Hymyn väitettä, että hänen selkäänsä voisi luokassa yhtäkkiä lentää ristikukkaiskasveihin kuuluva juurikasvi. Mutta nyt ei ollut aikaa ylimääräisille arvoituksille ja hän ryntäsi kirjahyllyn luo.

Opettaja veteli epätoivoisesti kierrekansioita hyllystä lattialle. Ne rymähtelivät alas niin, että arkistoidut paperit irtosivat ja lentelivät pitkin poikin. Luokan lattia oli muuttumassa lainehtivaksi paperimereksi.

– Vielä eilen luonnostelin sinne humoristista sarjakuvaa opettajanhuoneesta, hän puhui itseksensä, ja mitä pidemmälle hän pääsi, sitä kauhistuneemmaksi ääni muuttui. – Uh, miten arkaluontoista!

– Niin mikä on hukassa? Hymy yritti kysyä keskeyttääkseen hävityksen.

Mutta Sohvi tiesi jo. Se sai hänet nousemaan ylös. Ei haitannut, vaikka matikankirja tippui maahan ja kynät putoilivat perässä.

– Open muistikirja! Sohvi huusi.

2.

Assin muistikirja oli puolikkaan paperiarkin kokoinen, ja siinä oli mustat puolipehmeät kannet. Joka syksy hän osti uuden. Ilman sitä opettaja oli hukassa.

Muistikirja sisälsi Assin koko sielunelämän unelmakartoista kauppalistoihin ja runonpätkestä pikku piirroksiin. Sekä kaikki superluokan oppilaiden koetulokset ja arviointimerkinnot.

Sohvi seisoi pulpetin takana järkyttyneenä. Kaikki katsoivat häntä. Mozart oli jähmettynyt terraariossaan. Se oli aina jähmettynyt.

Maailma Sohvin ympärillä sumeni ja kirkastui, ja hänen päähänsä mahtui vain yksi ajatus. Jos Assin muistikirja todella oli hävinnyt, tarkoitti se että kaikki tämän syksyn suoritusmerkinnät olivat kadonneet. Juuri viime viikolla oli palautettu äidinkielen aine sekä testattu puulajien tunnistusta.

– Ope, onko niin, Sohvi kysyi ääni väristen.
– Ettet ole laittanut numeroita ylös mihinkään muualle kuin muistikirjaan? Esimerkiksi tietokoneelle?

Assi venytteli hermostuneesti nurinkurisen neuletakkinsa hihoja.

– Saattaa olla.

Sohvi valahti istumaan.

Assi vastusti itsepintaisesti tietotekniikkaa. Heidän luokkansa oli varmaan Suomen ainoa luokka, jossa käytettiin vielä reppuvihkoja.

Nyt he takuulla joutuisivat tekemään kaikki kokeet uudestaan, Sohvi ajatteli.

Hän suhtautui kouluun vakavasti. Välillä liian vakavasti äidin ja isän mielestä. Mutta mitä muutaakaan hän olisi voinut, kun ympärillä kaikilla muilla oli superkykyjä? Täytyi Sohvin olla hyvä edes jossain.

Aikoinaan he kaikki olivat olleet tavanomaistakin tavallisempia ekaluokkalaisia. Mutta sitten luokka oli vierailut Puhtmuurin koulun varastohuoneessa.

Siellä tapahtui jotakin kummaa. Sohvi kuvitteli syyksi ikivanhan kivikokoelman, jota Assi oli esitellyt. Tarkemmin sanottuna harvinaisen spektrometriin, joka kiersi kädestä käteen. Tai ehkä siellä oli luettu jotakin pölyistä, leveäselkäistä opusta. Tai tuijotettu silmiin vitriinissä olevaa, karmivan-suloista täytettyä oravaa.

Joka tapauksessa kukaan luokan oppilaista ei ollut entisensä sen päivän jälkeen. Lukuun otta-